

Prædiken til Palmesøndag den 5. april 2020 (Johannesevangeliet 12:1-16)

Da Gud blev konge

“Nu havde vi det lige så hyggeligt. Og hvad er så dette her for noget?”

Det kunne være sætningen fra en episode mange vil kende til. Fx. til en god fest. Pludselig er der en eller flere der begynder at opføre sig upassende. De skændes måske. Eller bliver for private, grådlabile, pinlige, upassende. Altså den situation hvor en ellers hyggelig sammenkomst pludselig ændrer totalt karakter.

Det er også det der sker i dagens tekst. Vi er til festmiddag med Jesus og disciplene. Og bedst som festen er igang blir de pludselig afbrudt. Maria tager et pund meget kostbar nardusolie beregnet til begravelse og salver Jesu fødder. Det er noget af en scene. Nu sad vi lige, og hyggede os.

Men det er faktisk endnu mere underligt end som så. For hvorfra vidste Maria, at Jesus skulle dø? Vi hører jo andre steder i evangelierne, at ingen havde forstået, at Jesus skulle dø og lide i Jerusalem i påsken. Altså gengiver Johannesevangelisten en scene, som ikke for godt kan have givet mening, den dag det skete. Men det er måske netop selve pointen: At Maria handler ud af en kærlighed og profetisk indsigt, da hun salver Jesu lyslevende legeme med dyre olier som var det til hans begravelse.

I vores vestlige kultur, ved vi hvad de fleste symboler betyder. I altfald lidt endnu. Men hvis nu nogen faldt i en dyb søvn, og vågnede op og så, at der lå gaver under træerne. Ja, så ville enhver vide at det var jul! Vågnede man op, og så påskeharer, kylinger og påskeæg, ville man vide, at det var påske. Vågnede man op og så en masse børn gå udklædt rundt, og slå katten af tøndemænd ville man vide, at det var fastelavn. Men hvad hvis man vågnede og folk var udklædte og spiste chokoladeæg og der samtidigt lå gaver under træet? Det ville ikke rigtigt passe sammen og forvirre billedet.

Det er den samme forvirring, der finder sted i scenen omkring Jesu indtog i Jerusalem. For selvom det tidsmæssigt var på den forkerte tid af året i den jødiske festkalender, ja, så passer alle symbolerne fra den jødiske fejring af Hannukah. Indtoget palmesøndag vi lærer om, afspejler faktisk denne begivenhed mere end den afspejler påskefejringen. Det er faktisk lidt som havde man fundet på at sammenblende jul og pinse.

Hannukah var en fest, hvor man fejrede oprøreren Judas Makkabæeren. I 164 før Kristus besejrede han de styrker, der dengang havde invaderet og besat Israel. Ved makkebæerens sejrige indtog i Jerusalem viftede hans støtter med palmegrene for at byde ham velkommen. Og nu vifter Jesu efterfølgere på samme måde med palmegrene for at byde ham velkommen. Men forskellen er: Jesus kommer istedet som den sande konge for at gøre krav på tronen. Dette er det store øjeblik, hvor Gud én gang for alle, vill sætte Israel og følgelig hele verden i frihed.

Og så er Lazarus, der blev opvakt fra de døde vævet ind i beretningen. Det er fordi vi skal opdage, hvordan Jesus ikke bare er kommet for at sætte politisk undertrykte i frihed. Nej, han er kommet for at sætte os fri, ja befri os fra intet mindre end døden selv! Dødsdommen, der hænger over hovedet på ethvert menneske der er blevet født; den er nu brudt!

Pontius Pilatus var den romerske øverstkommanderende over Palæstina på Jesu tid. Når han red ind i Jerusalem efter at have påholdt sig i sin køligere sommerbolig ved Tiberias søen, fortælles det, hvordan han i kontrast til Jesus, kører ind i byen på sin stridsvogn omgivet af bevæbnede soldater. En demonstration på militær overlegenhed, magt og styrke. Overvej lige dette mod-billede i

kontrast til Jesu indtog. Sagtmodig, ridende på et æsel som profetien i Zakkarias bog 9.9 antyder det.

Til sidst i påskeberetningen mødes de to mænd så ansigt til ansigt. Da Jesus langfredag stilles overfor Pilatus og han gerne vil vide: Hvem er du egentlig? For dette er påskens store spørgsmål. Hvem er Jesus egentlig? Svaret er: Jesus er den, der gjorde Gud til konge! Men ikke en hvilken som helst *jordisk* konge.

Den evige Gud, der har været før altings begyndelse, gjorde sig til konge af vores verden gennem Jesu liv, død og opstandelse. Guds indtog i denne verden er knyttet til og bundet til Jesu liv og gerning. Først gennem Jesus blev Gud i tidens fylde den konge af vores verden, som vi lærer at kende gennem evangeliet. Enhver tiltale forinden ved profeterne i det Gamle Testamente var ikke på nogen som helst måde komplet og fyldestgørende. Det var kun ekkoer. Det var kun et baggrundstæppe. Men nu ved tidernes ende har Gud talt. Han har indtaget tronen. Ikke ved at sende en anden. Han kom selv!

Gud indtog ikke verden med soldater, bombefly og tanks. Han kom sagtmodig, ydmyg, ridende på et æsel. Han gjorde det frivilligt, og det er vigtigt. Gud gav sig selv hen i døden. Gud tog ikke lige fat i en anden. Eller et dyr, en due eller et lam, og lod dem ofre. Tværtimod: Den treenige Gud kunne *selv*, i den dybe forbindelse der eksisterer mellem Fader, Søn og Helligånd, i Jesu person og egen frivillige død besejre dødens magter og myndigheder. På en eller anden gådefuld måde, som vi rent faktisk ikke helt forstår. Det er faktisk et mysterium hvordan. Alligevel står det fast – selvom det ikke kan begribes. Jesus kunne indoptage og absorbere døds- og kaosmagterne i universet. De usynlige mørkekræfter fra ældgamle dage, syndens og dødens magt over et menneske. **Alt det hele** kunne Jesus trække ned over sig selv, som han hang der på korset.

Og så klarede han at bære det hele med sig ned i dødsriget, og efterlade det der, hvor det hører til! Som Johannes Døberen siger det om Jesus, da Guds søn kommer gående langs Jordan floden: “Se der, Guds lam, som bærer verdens synder”. Egentlig skulle der stå, “som bærer verdens synder bort”. For dette er Guds egentlige kroning og gennembrud som konge af vores verden i tid, sted og rum: At Gud gennem Jesus besejrede død og kaos og har frelst os. At han har frelst os, det vil sige: Vi er sat fri fra døden i troen på Jesus Kristus. At være sat fri fra døden gennem tilsigelsen af syndernes forladelse og løftet om det evige liv. Det er frelse!

Den nu afdøde professor Regin Prenter udtrykte engang, at i vor gudstjeneste finder der dybest set en ugentlig tilbagevendende kongefejring sted. Det er et rigtigt godt billede på, hvad en gudstjeneste er. Derfor er det også så smerteligt, at vi i disse corona tider ikke kan være søndagsfejrende menighed sammen. Regin Prenter siger det på denne måde: “Hver eneste gang den kristne kirke ved døbefonten åbner sin dør for et nyt menneske, spørger den ham med den gamle bekendelses ord, om han vil sige nej til Guds modstander, Djævelen, for at være med i kirkens kongehyldest til den treenige Gud.”

Når vi fejrer gudstjeneste sammen er det nemlig præcis denne tanke, der ligger bag. Det gir grund til fest og farver, lys og glæde, sang og musik. For den største af alle konger vil søndag efter søndag holde sit indtog. Derfor var det heller ikke på nogen måde for meget eller for galt, når Maria salvede Jesu fødder med kostbar olie, for at sige ham tak. For Gud har fortalt os hvem Han er, og hvad Han er kommet for at gøre for os.

Langfredag viser den korsfæstede konge os Guds kærlighed, Den kærlighed der endog kan bede for dem, der korsfæster ham. Dem der afviser. Den der intet forstår. “Tilgiv dem, for de ved ikke hvad de gør.” Den bøn gælder også os idag. Den bøn omslutter også os i vor usikkerhed og tvivl, vor frygt og vantro. Kongen bad, og Han beder stadig for os. For palmesøndag spørger ikke efter en

stærk tro. Palmesøndag spørger istedet efter hjertets åbenhed. Den hjertets åbenhed som vi kan synge om i salme 84, "Gør døren høj, gør porten vid".

Jeg hjertets dør vil åbne dig,
o Jesus, drag dog ind til mig!
Ja, ved din nåde lad det ske,
at jeg din kærlighed må se!

Amen!